

ตอนที่ ๒
ชาวป่า
หิมพานต์

คนธรรพ์

คนธรรพ์ คือ อติตมมนุษย์พวกสายศิลป์ ชอบร้องรำ ทำเพลง การประพันธ์ กวีนิพนธ์ วรรณกรรม มี ๓ ประเภท

คนธรรพ์ชั้นสูง อย่างท่านปัญจสิขเทวบุตร ที่อยู่ในสายการปกครองของท่านท้าวธตรฐ ทำหน้าที่เล่นดนตรีเพื่อสร้างความบันเทิงให้แก่พระอินทร์ ผู้เป็นเทวราชาของสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

คนธรรพ์ชั้นกลาง เกิดอยู่ในป่าหิมพานต์ เป็นบริวารของคนธรรพ์ชั้นสูง มีวิมานซ่อนอยู่ในต้นไม้ของป่าหิมพานต์ คนธรรพ์บางชนิดเกิดที่รากแก้วของต้นไม้ วิมานเขาจะซ่อนอยู่ข้างใน บ้างก็เกิดบริเวณลำต้น เกิดบนคาบคเปลือก ใบ หรือดอกไม้มาก็ดำเนินในทุกส่วนของต้นไม้ ซึ่งจะมีวิมานซ่อนอยู่ คนธรรพ์จะเกิดแบบโอปปาติกะ คือ แวบโตขึ้นมาเลย โดยไม่ต้องมีพ่อแม่

ถ้าจะถามว่า ในต้นนารีผลมีคนธรรพ์มาเกิดไหม คำตอบ คือ ไม่มี เพราะคนธรรพ์จะเกิดในไม้หอม และไม่ไปเกิดในต้นนารีผล

คนธรรพ์ชั้นล่าง อยู่ในโลกมนุษย์ ลิงอยู่ตามต้นไม้ เช่น รุกขเทวาที่มีวิมานอยู่บนต้นไม้ เช่น ผีนางตะเคียน นางตานี เป็นต้น เหล่านี้คือคนธรรพ์ชั้นล่าง

เครื่องดนตรีของคนธรรพ์

คนธรรพ์มีหลายประเภท เช่น ประเภทที่ชอบเล่นดนตรี เครื่องดนตรีของคนธรรพ์มีอยู่มากมายมหาศาล มีลักษณะ หลากหลายนับพันนับหมื่นแบบที่ไม่ซ้ำกัน ถ้าเป็นของยักษ์ ก็อีกอย่างหนึ่ง ของวิญญู ครุฑ นาค ก็ต่างแบบกันออกไป

คนธรรพ์มีตั้งแต่คนธรรพ์ระดับร้ายรำเรื่อยไป (ระดับ ทั่วไป) จนกระทั่งเป็นคนธรรพ์ชั้นสูง ส่วนเครื่องดนตรี

ประเภทดีด สี ตี เป่า บางชิ้นก็มีลักษณะคล้ายกับเครื่องดนตรีในโลกมนุษย์ เช่น

พิณทองรูปดอกบัวตูม เป็นพิณทองที่คล้ายดอกบัวตูมกว่า

พิณพญานาค ที่มีลักษณะโค้งเป็นรูปพญานาค ให้เสียงกังวาน ยามดีดจะมีเสียงและแสง ให้ทั้งความไพเราะและความสวยงาม

พิณทองรูปดอกบัวตูม

พิณพญานาค

ซอทองคำสามสาย

กลองสองหน้า

กลองรำมะนา

ซอทองคำสามสาย เป็นเครื่องดนตรีประเภทสี มีลักษณะคล้ายดอกบัวตูมที่นำมาทำเป็นซอ

กลองสองหน้า เป็นกลองทองคำที่ประดับรัตนชาติ

กลองรำมะนา เป็นกลองสันชนิดหนึ่งประดับรัตนชาติ

กลองสั้น

ปี่ทองคำ

ขลุ่ยทองคำ

กลองสั้น รูปร่างเหมือนกลองยาวแต่สั้นลง ทรงป้อมๆ

ปี่ทองคำ รูปร่างคล้ายปี่ในโลกมนุษย์ แต่ทำด้วยทอง

ขลุ่ยทองคำ ใช้ผิวเหมือนเวลาเล่นฟลูต

แตรทองคำ

แตรทองคำ เป็นแตร ๓ ชั้น แตกต่างจากแตรในเมือง
มนุษย์ซึ่งเป็นแตรชั้นเดียว

วงดนตรีของคนธรรพ์นั้น เปรียบง่ายๆ ว่า ถ้าวางเล็ก
จะคล้ายกับวงมโหรีของไทย แต่ถ้าวางใหญ่ก็จะคล้ายกับ
วงซิมโฟนีออร์เคสตราของฝรั่ง ซึ่งเขาจะเล่นกันในทุ่ง ในสวน
ดอกไม้

สวนของป่าหิมพานต์ บางช่วงจะเป็นทุ่งดอกไม้หลากสี
คนธรรพ์จะร้องรำทำเพลง ร่ายรำหลากหลายลีลา ชีวิตบนสวรรค์
นั้นช่างสดชื่น มีแต่สิ่งทีเพิลิดเพลिनทั้งนั้น เล่นมโหรีกัน
เป็นหมู่ เล่นดนตรีไป ร้องรำทำเพลงไป ในทุ่งดอกไม้หลากสี

ทุ่งดอกไม้ของสวรรค์มีความสวยงามดงาม มีผีเสื้อ มีสัตว์
ที่เป็นทิพย์ มีกลิ่นหอมฟุ้งจรุงใจอบอวลยิ่งนัก

คนธรรมดาที่เป็นนางรำ จะร่ายรำด้วยลีลาที่สวยงาม
พลั่วไหว รวากับจะล่องลอยไปในอากาศ คนธรรมดาจะเป็น
นักดนตรี คนธรรมดาหญิงเป็นนักร้อง ร้องไปด้วยเต้นไปด้วย
กับนางระบำ ตามกันเป็นขบวนอยู่ในทุ่งดอกไม้ พวกเขาร้อง
ไปเต้นไปหลากหลายลีลาด้วยความสุข บางทีก็มีนักร้องที่
ร้องเดี่ยว นางระบำก็แสดงลีลา กัน ไม่มีใครดูก็ดูกันเอง

ตรงกลางขบวนเป็นเหล่านักดนตรีที่กำลังบรรเลงดนตรี บรรดานักดนตรีคนธรรมะมีทั้งที่เป็นกลุ่มเล็กๆ และกลุ่มใหญ่ๆ มีผู้ร่วมขบวนเป็นพัน เป็นหมื่น เป็นแสน หรือมากกว่านั้น

ท้ายขบวนจะเป็นกลุ่มนางรำที่มีท่าเต้นอ่อนช้อยสวยงาม เดินไปก็เก็บดอกไม้ไป บางทีก็เก็บจากสองข้างทางมาร้อยเป็นพวงมาลัย แล้วนำมาคล้องคอให้นักท่องเที่ยวเหมือนในเมืองมนุษย์ และตามคล้องคอให้นักเดินทั้งหลายด้วย

ขนาดสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา ซึ่งเป็นสวรรค์ชั้นล่างยังมีความสุขและสวยงามถึงเพียงนี้ บนสวรรค์มีแต่ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ไม่ต้องโดนจับกรอกน้ำทองแดงหรือ

น้ำกรรร้อนให้ทุกข์ทรมานเหมือนในนรก เพราะฉะนั้น
สวรรค์ดีกว่านรกแน่นอน

คนธรรมดาที่เป็นนักร้อง ไม่ต้องใช้ไมโครโฟน ไม่ต้องมี
ไฟสปอตไลท์ส่องหน้า แต่ละชุดของเขาสวยงาม หวานแหว
มีจำนวนมากมายไม่ซ้ำแบบกันเลย ถ้านำมารวบรวมก็จะได้
เป็นเล่มเลยทีเดียว

คนธรรมดาเขาน่ารัก ผ้าพันของเขาจะหวานแหวว เก๋ๆ เท่ๆ
ไม่เหมือนผ้าพาดบ่าของวิทยากร คนธรรมดาจะดูสำอองหน้อย
เป็นสิ่งห้สำออง ทำล่อยหน้าล่อยตาเวลาตีกลอง เอียงหน้า
เอียงตากันสนุกสนาน

นักร้องคนธรรมพ์จะร้องและเต้นไปพร้อมๆ กับนักรับรำ ร้องรำทำเพลง เต้นไปด้วยกัน นักดนตรีก็เพลิดเพลินเล่นกันไปเรื่อย คล้องพวงมาลัยดอกไม้กันไปถึงท้ายขบวน คล้องไปรำไป เขาไม่ได้หยุดให้คล้องก่อนแล้วค่อยรำ แต่จะรำไปด้วย คล้องไปด้วย ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะทุกอย่างจะต้องเข้ากับจังหวะดนตรี เพราะฉะนั้นเขาต้องมีจังหวะให้เข้าไปสวมไปคล้อง

ลีลาของคนธรรมพ์สวयพลีว มีความพร้อมเพรียงกัน นักร้องที่เป็นชุดชั้นล่างจะต้องไปฝึกหัดร้องชั้นกลางก่อน ต้องฝึกซ้อมร้อง ซ้อมเต้นรำ พอเป็นนักร้องชั้นสูงก็ต้องไปฝึกต่ออีก ต้องซ้อมให้ยิ่งๆ ขึ้นไปอีก จนกระทั่งถึงระดับที่จะได้เข้าเฝ้าท้าวธตธรรฐ หนึ่งในท้าวมหาราชทั้ง ๔ ซึ่งเป็นผู้ปกครองสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา ส่วนเครื่องดนตรีก็จะมี ความวิจิตรพิสดารเพิ่มขึ้นด้วย เรียกได้ว่าถ้าจะแสดงให้เจ้านายดูก็ต้องเป็นระดับชั้นหนึ่ง ส่วนชั้นสองนี้ยังเอาไว้ข้างล่างก่อน

วิทยากร

นอกจากคนธรรมดาแล้ว ป่าหิมพานต์ยังมีประชากรอีกกลุ่มหนึ่ง เรียกว่า **“วิทยากร”** ซึ่งอยู่ในสายการปกครองของท้าวธตรฐ ทั้งคนธรรมดาและวิทยากรจะเรียนเกี่ยวกับเรื่องมนตร์ เขามีเวทมนตร์และคาถาอาคม สามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ตามธรรมชาติ

วิทยากรเป็นพวกสายวิทย์ ศึกษาศิลปศาสตร์ ๑๘ ประการ โหราศาสตร์ ไสยศาสตร์ แพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การประดิษฐ์ เป็นต้น

วิทยากรจะอยู่ตามถ้ำ ถ้ำเงิน ถ้ำทอง ถ้ำแก้ว อยู่ในป่า
เป็นต้น เก่งเรื่องเวทมนตร์ มีหลายระดับ ทั้งชั้นสูง ชั้นกลาง
ชั้นล่าง ชั้นล่างจะอยู่ในโลกมนุษย์เรียกว่า **“ภุมเทวา”** เขา
จะรักษาวิชาของเขา เช่น วิชาเวทมนตร์ คาถาอาคมต่างๆ

ตามปกติแล้ว เมื่อวิทยากรทั้งหลายพบเจอกัน ก็มักจะ
ประลองฤทธิ์ เพื่อให้รู้ว่าใครมีวิชาสูงแค่ไหน ถ้าใครสู้ไม่ได้
จะยอมเป็นศิษย์ แล้วได้เรียนวิชาต่อ

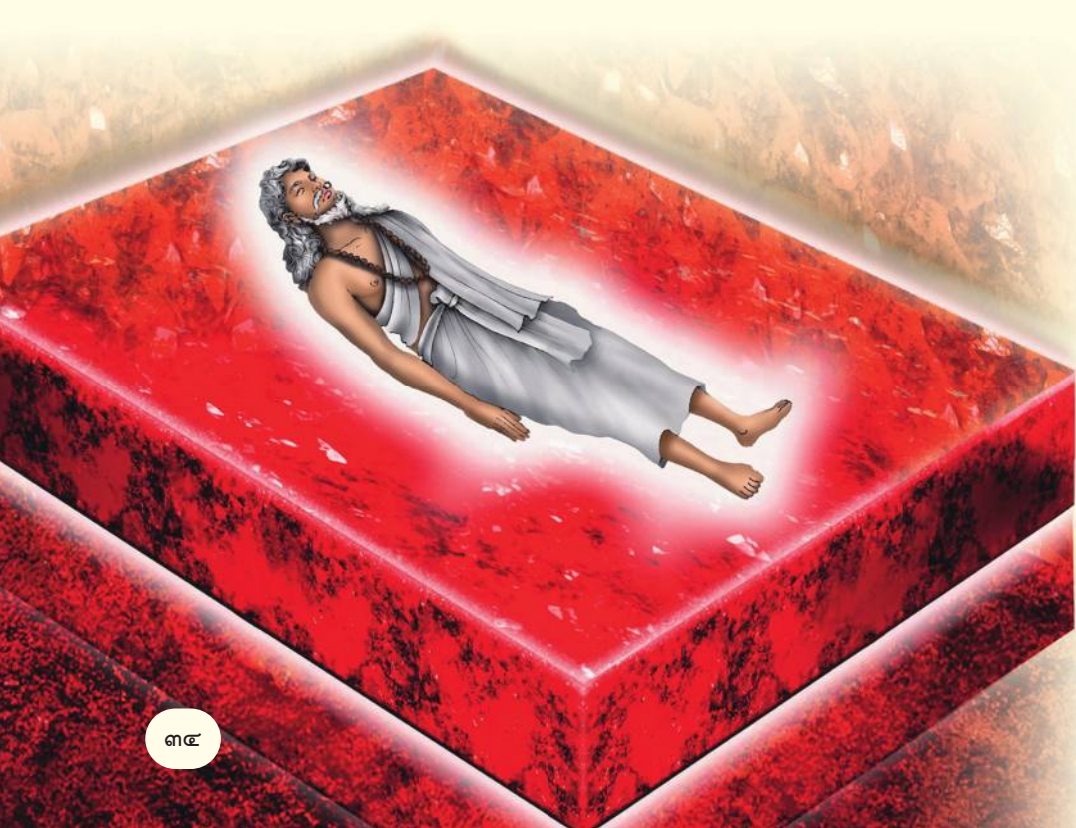

สมัยที่วิทยากรเหล่านี้เป็นมนุษย์ พวกนี้จะสนใจเรื่องวิทยาศาสตร์ทางใจ เช่น ไสยขาว ไสยดำ เวทมนตร์คาถา อาคม สามารถเสกใบไม้ให้เป็นนกได้ หรือสามารถเสกสิ่งต่างๆ ได้ ซึ่งปัจจุบันผู้ที่ทำอย่างนี้ได้ก็ยังมียู่มาก

วิทยากรบางพวกแต่งกายคล้ายพระธุดงค์ ห่มสีกรัก พวกนี้มักจะเคยเกิดเป็นพระที่ใจยังมีความกำหนดยินดีในกาม แต่ว่าข่มได้เมื่อทำสมาธิในระดับเห็นแสงสว่าง แต่ยังเข้าไม่ถึงรูปฌานสมาบัติ เป็นความสว่างที่ประกอบด้วยมนตร์ ชอบเวทมนตร์ เช่น มนต์ที่ทำให้เหาะได้ ลอยได้

บางท่านเมื่อหมดอายุขัยจากการเป็นมนุษย์ ถ้าบุญ
น้อยหน่อยก็ไปเกิดเอง ละโลกชุดไหนก็ไปเกิดใหม่ในชุดนั้น
แต่ถ้าหากมีบุญมาก เช่น ขณะยังมีชีวิตอยู่ชอบทำทาน เมื่อ
ไปเกิดเป็นวิทายาธ ใบหน้าก็จะหนุ่มขึ้น ถ้าไม่ให้ทาน เมื่อ
ไปเกิดใหม่ ใบหน้าก็จะแก่เท่าๆกับตอนละโลก

ถ้าตอนเป็นมนุษย์ ชอบฝึกกสิณสีแดง เมื่อละโลก
ก็ไปเกิดบนแท่นแก้วสีแดง ซึ่งเป็นรัตนชาติสีแดงเหมือน
ทับทิม เป็นต้น หรือไปเกิดในถ้ำทองแดง ถ้ำเหล็ก ถ้ำหิน
ถ้ำรัตนชาติสีม่วง ถ้ำรัตนชาติสีอื่นๆ ในป่าหิมพานต์

พบหัวหน้าเขต

เมื่อเกิดเป็นวิทยากรแล้ว ก็ชื่นชมสมบัติอยู่ช่วงเวลาหนึ่ง จากนั้นหัวหน้าภาควิชาจะมาเชิญไปหาหัวหน้าเขตเพื่อตรวจสอบดูว่า เรียนมาถึงไหน คล้ายการสอบเข้ามหาวิทยาลัย มีการประลองวิชา และมีการจัดให้เข้าหมวดหมู่ว่า ภูมิรู้ ภูมิจิต ภูมิธรรม ระดับภูมิเท่านี้จะต้องไปเรียนกับสายนั้นสายนี้ เป็นต้น

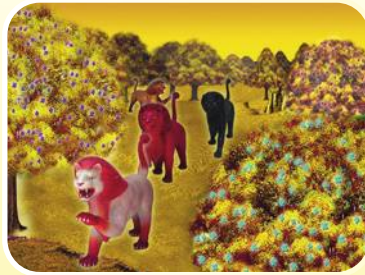
ถ้ามีบุญมาก เมื่อละโลกแล้วหัวหน้าภาควิชาจะมารับตัวไปอยู่ด้วย เป็นทีมวิทยากรสายวิชานั้นๆ เช่น วิชาแปลงธาตุ ก็จะไปสายแปลงธาตุ วิชารักษาก็จะไปสายรักษา ซึ่งสายวิชาต่างๆ นี้มีมากมาย

เมื่อถึงเวลา หัวหน้าภาควิชาจะพาวิทยากรน้องใหม่ไปพบหัวหน้าเขต เพื่อไปสอบสัมภาษณ์ด้วยวิธีการแสดงฤทธิ์ให้ดู สู้กันด้วยฤทธิ์ เป็นฤทธิ์ทางใจ เรียกว่า มโนมยิทธิ ใช้ฤทธิ์เดชอานุภาพที่สั่งสมตอนยังเป็นมนุษย์มาประลองฤทธิ์กัน เพื่อจัดให้เข้ากับสายวิชาหรือเข้ากับครูที่จะมาสอน

สำหรับการเดินทางไปพบหัวหน้าเขตนั้นมีด้วยกันหลายแบบ ซึ่งพอจะยกตัวอย่างได้ดังนี้

แบบที่ ๑ เดินออกจากถ้ำเพียง ๒ ก้าว ก็แวบหายไป
เลย หัวหน้าภาควิชาจะนำมาถึงหัวหน้าเขต

แบบที่ ๒ เมื่อมาถึงปากถ้ำ หัวหน้าภาควิชาจะปรบมือ
แล้วราชสีห์ก็จะมาในทันที โดยจำนวนราชสีห์ที่มาจะเท่ากับ
จำนวนครั้งที่หัวหน้าภาควิชาปรบมือ เมื่อปรบมืออีกไครสร
ราชสีห์ก็มา ดิณราชสีห์ก็มา กาฬราชสีห์ก็มา บัณฑุราชสีห์

ก็มา นักพรตเพียงแค่ปรบมือเท่านั้น ลัตว์เหล่านี้จะมาทันที โดยปกติราชสีห์จะดุมาก แต่ราชสีห์จะรักและเชื่อฟังหัวหน้า ภาคิชาของวิทยากร ด้วยอำนาจแห่งมนตร์

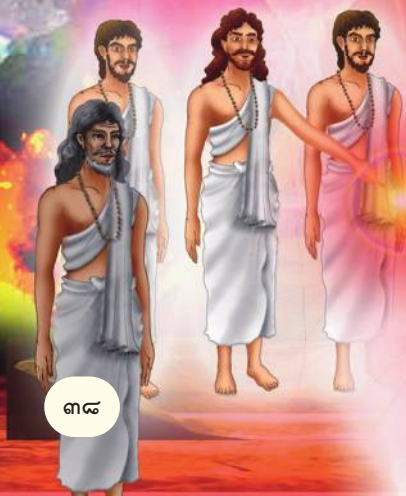
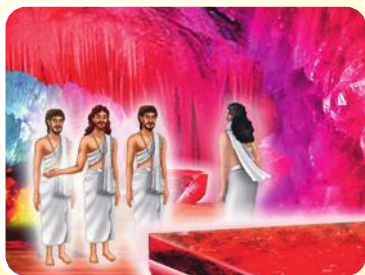
ไกรสรราชสีห์ เป็นเจ้าป่าหิมพานต์ที่ดุมาก เป็นลัตว์ กินเนื้อ กินช้างได้ อะไรที่เป็นเนื้อกินหมด รวมถึงลัตว์สวยๆ ในป่าหิมพานต์ก็กิน ไกรสรราชสีห์จะกลัwnักพรต

ดิณราชสีห์ มีพินเหมือนน่ว เป็นลัตว์กินหญ้า
กาฬราชสีห์, บัณฑุราชสีห์ เป็นลัตว์กินเนื้อ

ลัตว์หิมพานต์เหล่านี้มาเพื่อให้เหล่านักพรตชดขาว ใช้เป็นพาหนะในการเดินทาง นักพรตจะขี่ราชสีห์ไปที่ถ้ำของ หัวหน้าเขต

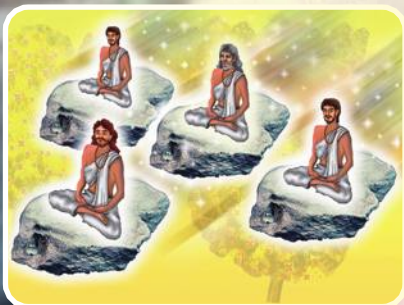
แบบที่ ๓ หัวหน้าภาควิชาจะเชิญตัววิทยากรใหม่เข้ามา
ในถ้ำ ซึ่งวิธีเชิญตัวก็มีหลายแบบ เช่น ชี้นำมาที่แท่นรัตนชาติ
ก็จะมีแสงสว่างเกิดขึ้นรอบๆ แท่น แล้วแท่นนั้นก็แยกออก
ตามจำนวนวิทยากร แล้วพากันไปหาหัวหน้าเขต

แบบที่ ๔ หัวหน้าภาควิชาเด็ดใบไม้หน้าถ้ำเท่ากับ
จำนวนวิทยากร และรายเวทซึ่งมีอยู่ในบทสวด ๓ ตำนาน
๑๒ ตำนาน แล้วโยนใบไม้ขึ้นในอากาศ จะมีแสงสว่างวาบ
เกิดขึ้น ใบไม้ก็จะเปลี่ยนเป็นนกอินทรีทันที แล้วเหล่าวิทยากร
ก็ขี่คอ นกอินทรีบินฉิวไปเลย

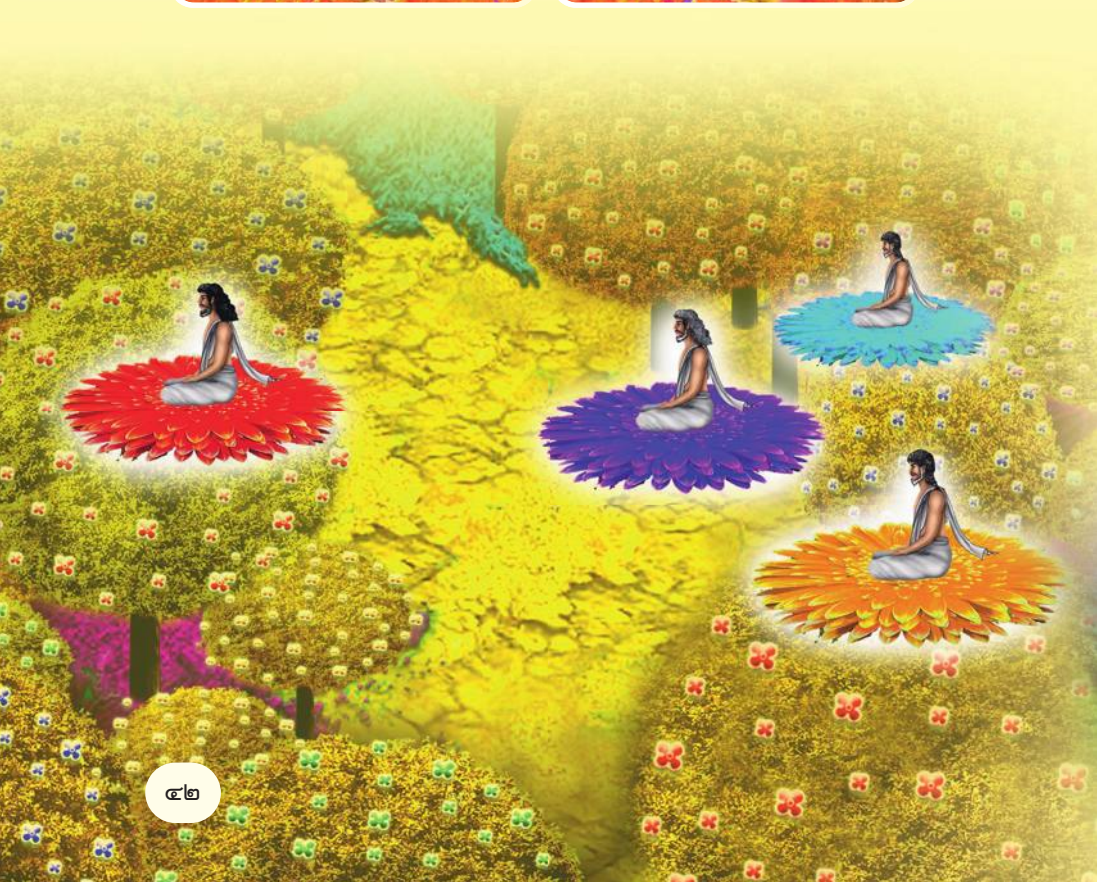
แบบที่ ๕ หัวหน้าภาควิชาจะมาเชิญไปรายงานตัว โดย
ชี้ไปทางแท่นหิน เกิดประกายวาบสีรุ้ง แท่นหินก็จะแยกตัว
ออกเท่ากับจำนวนวิทยากร แล้วพากันนั่งแท่นหินไปหา
หัวหน้าเขต

แบบที่ ๖ หัวหน้าภาควิชาชี้ไปที่ถ้ำทอง จะเกิดแสงสว่าง แล้วถ้ำทองจะแยกออกเป็นแท่นทองเท่ากับจำนวนวิทยากร แล้วทั้งหมดก็จะเดินทางกันด้วยแท่นทอง

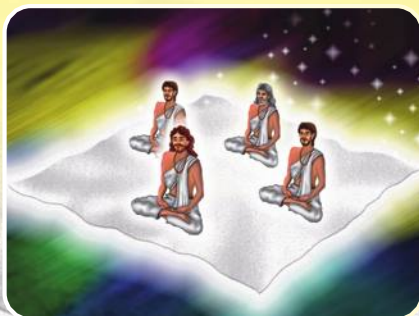

แบบที่ ๗ หัวหน้าภาควิชาพาเดินไปหน้าถ้ำรัตนชาติ
แล้วเด็ดดอกไม้หน้าถ้ำ ร่ายเวท จากนั้นโยนดอกไม้
ขึ้นไปในอากาศ จะเกิดแสงสว่าง ดอกไม้บานขยายใหญ่ขึ้น
แล้วหัวหน้าภาคและนักพรตใหม่ก็เดินทางโดยดอกไม้ทิพย์

แบบที่ ๘ ทั้งหมดไปยังปากถ้ำรัตนชาติ หั้วหน้าภาควิชา
หีบผ้าซึ่งเหมือนผ้าเช็ดหน้าสีขาวออกมาจากชายพก
จากนั้นก็ร่ายมนตร์แล้วโยนขึ้นไปในอากาศ จะเกิดแสงสว่าง
ที่ผ้าผืนนั้น แล้วผ้าผืนเล็กก็จะขยายเป็นผืนใหญ่ ทั้งหมดจะ
เดินทางไปด้วยกันเหมือนนั่งพรหมวิเศษ

ในความเป็นจริงแล้ว การเดินทางไปหาหัวหน้าเขตนั้น
มีหลายแบบมาก แต่ขอยกตัวอย่างมาเพียงแค่ ๘ แบบ
เท่านั้น และต่อจากนี้ก็จะมีการประลองฤทธิ์กัน

วิชาวิทย์

เมื่อครั้งที่วิทย์ยังเป็นมนุษย์ พวกเขามีความสามารถเกี่ยวกับเวทมนตร์คาถา เสกของ แปลงธาตุต่างๆ ได้ เช่น พวกที่ชอบฝึกกลืนสีแดง เขาจะนำดอกไม้สีแดงมาตั้งไว้ แล้วก็จำภาพ จากนั้นจึงหลับตาให้เห็นสีแดง ซึ่งตรงนี้ยังไม่ถึงขั้นฌาน เพียงแค่หลับตาเห็น พอเห็นสีแดงชัดก็ว่าคาถากำกับ ประเดี๋ยวเดียวก็กลายเป็นอะไรต่างๆ สารพัดอย่างนี้เรียกว่า **กลืนสีแดง**

บางพวกชอบแปลงธาตุ เรียกว่า **วิชาแปลงธาตุ** คือแปลงจากธาตุหนึ่งเป็นอีกธาตุหนึ่ง อย่างเช่นในเมืองมนุษย์ยังมีผู้ที่สามารถแปลงธาตุได้ โดยนำเทียนสีเหลืองขนาดเล็กกว่านิ้วก้อย เอามาห่อด้วยสิ่งที่คล้ายกับดินเหนียว แล้ววางลงตรงหน้า จากนั้นก็ว่าคาถาไม่เกิน ๒ นาที พอเทียนออกมาก็กลายเป็นทองคำอย่างน่าอัศจรรย์ พอถามว่าเป็นทองคำแท้ไหม เขาก็ตอบว่า เป็นทองแท้ แต่เป็นอยู่ไม่นานก็กลับกลายเป็นเทียนเหมือนเดิม

ในพระไตรปิฎกก็มีเรื่องราวเกี่ยวกับคนที่จับถ่านแล้วกลายเป็นทองคำ เรื่องมีอยู่ว่า เศรษฐีคนหนึ่งเป็นเจ้าของทองคำมากมาย แต่แล้ววันหนึ่ง ทองคำกลับกลายเป็นถ่าน เศรษฐีได้รับคำแนะนำจากผู้รู้ว่าให้นำถ่านเหล่านั้นไปกองขายที่ตลาด ถ้าใครเป็นผู้มีบุญมาจับต้องแล้วกลับกลายเป็นทองเหมือนเดิมได้ก็ให้รับมาเป็นสละไว้ ต่อมา มีสาวน้อยคนหนึ่งผ่านมาเห็นเข้า เธอพูดขึ้นว่า “ทำไมลุงเอาทองคำวางขายเหมือนกับขายผักผลไม้อย่างนั้นล่ะ” เศรษฐีคนนั้นจึงซักถามสาวน้อยว่า ทองอยู่ตรงไหนบ้าง เพราะตนเองมองเห็นเป็นถ่าน ส่วนสาวน้อยมองเห็นเป็นทอง ด้วยบุญเก่าของเธอที่ทำเอาไว้ พอเธอจับถ่านเหล่านั้นก็กลับกลายเป็นทองได้ การแปลงธาตุก็คล้ายๆ อย่างนี้

มีชายอีกคนหนึ่งสามารถแยกเหล็กไหลวาวๆ เงามๆ ได้ เขาจะวางเหล็กไหลไว้บนพานก่อน แล้วก็บริกรรมคาถาใน

๗) ตำนาน ๑๒ ตำนาน ลักพักเหล็กไหลก็จะแยกตัวออกมา ขนาดเท่ากันแต่แบ่งออกเป็น ๒ ก้อน นี่ก็เป็นอีกตัวอย่างของ วิชาสายวิทยากร

อีกคนหนึ่ง สามารถถ่ายภาพลึงของที่อยู่ต่างจังหวัดได้ เขาบอกให้คนไปตัดกระดาดธรรมดาที่ใช้เขียนหนังสือมาแล้วก็เอาน้ำใส่ขัน เอากระดาดใส่ลงไปในขัน แล้วนึกภาพต่างจังหวัด ประมาณ ๑ นาที พอยกกระดาดขึ้นมา กลับกลายเป็นเหมือนกระดาดที่อัดภาพสี นี่ก็เป็นวิชาของ วิทยากรเหมือนกัน

มือดีตพระรูปหนึ่ง เดิมเป็นพระธุดงค์ ตอนหลังเป็น พราวาส ตอนเดินธุดงค์เข้าไปในถ้ำแห่งหนึ่ง ท่านเล่าว่า ขณะกำลังแสวงหาโมกขธรรม จู่ๆ ก็เห็นตาปะขาวนอน อยู่บนแท่นหิน ก็นึกว่าคนตาย จู่ๆ ตาปะขาวก็ลุกพรุดขึ้นมา และพูดว่า “กูนอนคอยมึงมาร้อยปี ต้องเรียนวิชา” ท่านบอก “ไม่เรียน จะไปเรียนโมกขธรรม” ตาปะขาวบอก “ไม่ได้ ต้องเรียน” วิชาที่เรียน เช่น มีหม้ออยู่ใบหนึ่ง พอใส่ข้าวสาร เอาเทียนใส่ ข้าวก็จะกลายเป็นข้าวสุก เทียนก็จะกลายเป็น หมูพะโล้

มีชวานาคคนหนึ่งอยู่จังหวัดน่าน เขามีความสามารถ อย่างหนึ่ง สมมติว่านั่งกันอยู่อย่างนี้ ถ้าเขาถูกใจคนไหน เขาจะโยนผ้าเช็ดหน้าขึ้นไปในอากาศ พอผ้าตกลงมาถึงพื้น

ก็จะกลายเป็นกระต่ายน้อยวิ่งไปซุกบนटकคนนั้นเลย เหมือน
เล่นกลแต่ไม่ใช่กล อันนี้เขาเรียกมนตร์ แต่กลนั้นอีกอย่าง
หนึ่ง กลจะใช้วิธีการต่างๆ เพื่อความบันเทิง ถ้าหากเราจับ
ไม่ได้ก็แล้วกัน แต่ถ้าจับได้ก็ไม่ว่ากัน เพราะเขาบอกแล้วว่า
เพื่อความบันเทิง

แต่คาถานี้ไม่ใช่ เขาใช้วิทยาศาสตร์ทางใจในการ
แปลงธาตุ เช่น แปลงใบไม้เป็นนก ผักมะรุมนเป็นดวง ดอกไม้
เป็นแมลงภู่ บางทีเป็นเสือ เป็นโน่นเป็นนี่ เป็นอะไรต่างๆ ได้
ทั้งนั้น แปลงธาตุก็มี เรียกสัจว์ก็มี เขาสามารถซุ่มนุมนัตว์ได้
ไม่ว่ามันจะอยู่ที่ไหนก็ตาม เช่น อยากจะเรียกซุ่มนุมนฝูงนก

พอเขาบริการมาคาตาประเดี๋ยวเดียวฝูงนกก็มา นี่เป็นวิชาสาย
วิทยาธร

บางประเภทใช้ความรู้รักษาโรคภัยไข้เจ็บให้หายได้
โดยมีมนตร์กำกับ เขาจะมีวิธีการรักษาในแบบของเขา ครั้งหนึ่ง
คุณยายอาจารย์ทองสุข ลำแดงปิ่น สมัยตอนเป็นสาวๆ ท่าน
ถูกน้ำมันพราย เขาติดนิดเดียว แต่มันจะลามเป็นมันแผล็บ
ไปทั้งตัว ทำให้คิดถึงแต่คนติด ทั้งๆ ที่ไม่ได้รู้จักกัน และท่าน
ก็นอนชมอยู่

วันหนึ่ง มีแม่ชีท่านหนึ่งห่มสีกรักออกมาจากป่า มา
ถามว่า บ้านนี้ใช้ไหมที่ลูกสาวป่วยอยู่ แล้วก็ไปทำน้ำมันตร
มารักษาให้ น้ำมันก็ออกจากตัวหมดเลย คุณยายทองสุข
อยากจะขอเรียนวิชาด้วย จึงพูดขึ้นว่า “ยาย ช่วยสอนฉัน
หน่อยสิ ฉันอยากเรียน” แม่ชีบอกว่า “ไม่ได้หรอก หนูมีครู
แล้ว ครูเขาคอยหนูอยู่ อีกหน่อยหนูโตขึ้นจะได้ไปเรียนกับ
ครูคนนั้น เรียนแล้วหนูจะต้องมาสอนยายอีกด้วยซ้ำไป”

